

LEZBİYEN EBEVEYNLER TARAFINDAN YETİŞTİRİLMİŞ MİLLY FONTANA'NIN DÜŞÜNCELERİ

<https://twitter.com/avmbalci/status/1319512148763172870>

Bu konuda böyle geniş bir katılım görmek harika.

Benim adım Milly Fontana, 23 yaşındayım ve sperm bağışçısı aracılığıyla gebe kalmış lezbiyen ebeveynlerin çocuğuyum. Burada ebeveynlerimin üçünün de desteğiyle bulunuyorum. Benim şimdi konuşacaklarım daha önce hiç duymadığımız şeyler olacak, çünkü çoğu kişi gökkuşağının diğer tarafını duymak istemez. Bu “**diğer taraf**”ın ihtiyaçları karşılanmaz ve ihmal edilir, mutsuz büyür. Aile yapısının nasıl olması gerektiği konusunda aykırı fikirde olan bir taraf. Büyürken bir babam olmasını istedim ve bu özlemi hissettim. Bir babanın ne olduğunu algılayabilme gücüne sahip olmadan önce, içimde bir baba eksikliğini hissediyordum. Her iki ebeveynimi sevdiğimi biliyordum fakat tam olarak ne gibi bir eksiklik hissettiğimi tanımlıyamıyordum.

Okula başladığım zaman diğer çocukları gözlemleyerek anlamaya başladım. Onların babalarıyla sevgi dolu bağlarını gördüğümde, gerçekten çok özel olan bir şeyi kaçırdığının farkındaydım. Okul boyunca bana yalan söylendi, babam olmadığı söylendi, ya da belki onun kim olduğunu bilmedikleri; bu, benim sağlam bir kimliğe sahip olmamı çok zorlaştırdı ve etkiledi. Davranışsal ve duygusal dengem aşırı derecede zarar gördü. Şu an karşınızda ateist yetiştirilmiş, hiçbir dine mensup olmayan birisi olarak duruyorum.

Hıristiyanların yanında yer alıyorum; çünkü şu ana kadar benim gibi hikayesi olan çocuklara değinen ve bu tip konuları ve sorunları gündeme getirenler sadece onlar oldu. LGBT lobisinden kimse benim gibi hikâyesi olanları dinlemek istemiyor; çünkü şu ana kadar savundukları şey: “**Sevgi sevgidir**” değil mi?

Büyürken aynaya bakardım ve kendi kendime düşünürdüm: “**Bu yeşil gözler nereden geliyor, kişiliğimdiki huylarım ve yeteneklerim nereden geliyor?**” Ailemin ikisinin de sahip olmadığı şeyler. Bu sorunun cevabı basit, “**babamdan geliyor**”du. Gerçekte bu cevap sadece “**babamdan**” veya onların söyledikleri şekilde, “**sperm bağışlayacı**”sından değildir. Araştırdığımda benim bir amcam, halam, babaannem ve birçok sevgi dolu kuzenlerim olduğunu öğrendim. Kimliğimin hangi kısımlarının kabul edilebilir ve bana açıklanabilir olduğunu seçtiklerinde benden bir şey aldılar. Diğer çocuklar aynaya bakıp bu eksik parçaları birleştirebilirken, “**annemi ve babamı seviyorum**” diyebilirken, ben bunu yapamadım. Çünkü benim gözümde hangi yanımın kabul ve ifşa edilebilir olduğuna karar verecek ailem kimdi?

Onbir yaşında babamla tanıştığım zaman muhtemelen sabit ve dengeli bir çocuk olduğum tek zamandı. Hayatımda ilk kez kim olduğumu gördüm, onun gözlerine baktım ve şunu düşündüm: **“Kayıp olan parça işte bu!”** Bunları sırf babam olsun hayali kurmaya çalıştığım için düşünmedim, artık kimliğime dair bir baba **“yüz”**ü yerleştirebildiğim için. Var oluşumdan eşit derecede sorumlu birine bakabiliyordum. Bu adam kimliğimi onaylamama bir dayanak olmuştu. Eğer ki hiç babam ile tanışmasaydım, bugün sizinle burda olmazdım; çünkü küçük yaşta onun hayatımda olmaması sebebinden dolayı verdiğim duygusal tepkiler yıkıcı idi ve gelişimimde gerilemeye neden oldu.

Gerçek eşitlik hakkında konuşmak istiyorum. Eşitlik hakkında LGBT lobisi tarafından çok konuşma var; fakat onların eşitlik anlayışını çok merak ediyorum. Çünkü bana göre eşitlik, bana gerçeğin söylenmesi, tam bir bütün olarak kim olduğuma dair saygı duyulmasıdır; sadece ailemin bana açıklamak istediği şeye bağlı değil. Eşitlik genetik ailemin her iki tarafına bakabilmek ve gerçekten kim olduğumu anlamaktır. Eşitlik şu demek değil: Gönüllülerin katıldığı araştırmalarla eşcinsel ailelerde yetişen çocukların olumlu sonuçlarını ortaya koyup, bu sonuçlar herkes için aynı şekilde geçerlidir demek değildir. Bu sonuç kesinlikle gerçekçi değil. Bu yalanı, çocukların ebeveynlerin kim olduğunu umursamadıklarını ve kadınlarla erkeklerin rollerinin aile içinde birbiriyle değiştirilebilir olduğunu, Mart ayında LGBT tarafından duymuştum. Zaten bunun başlı başına bir cinsiyet ayrımcılığı olduğunu düşünüyorum. Erkekler ve kadınlar çocuk yetiştirmede tamamlayıcı roller üstlenmektedirler ve buna eşit ölçüde saygı gösterilmelidir. Eşcinsel lobisinin homofobi hakkında konuşma şekli tuhaf. Eşcinsel arkadaşlarımdan bana gelip diğer eşcinsellerin onlara homofobik dediklerini anlatabileceğim olaylar var. Çünkü ideal olarak onlar çocukların bir anne veya babayla büyütülmesi taraftarı olduklarından dolayı. Ne kadar saçma!

Aynaya bakarken babamın nerede olduğunu merak ettiğimde homofobik miydim? Sevgi dolu ebeveynlerimin ikisine de baktığımda ve onlardan bana kim olduğumu anlatmalarını istediğimde homofobik miydim? Kesinlikle hayır! Fakat ebeveynlerimin üçünü de eş ölçüde seviyorum. Homofobi kendi başına sadece davranışa bir nefrettir. Hep böyleydi, bir sebepten dolayı vardı. Bir toplum olarak o noktayı geride bıraktık. Homofobinin ırkçılıkla kıyaslanmasına kesinlikle katılmıyorum. Beyaz ırk haricinde bir kişi bir odaya girdiğinde herkes onun ne ırk olduğunu bilir. Herkes onun farklı olduğunu bilir. Hâlbuki herhangi birisi bir odaya girdiğinde, kimse onun cinselliğinin ne olduğunu bilemez; çünkü cinsellik değişken bir tercih olabilir. Cinsellik, güvenilir bir kimlik biçimi değildir; çünkü değişkendir. Duruma göre değişebilir, hatta kişisel bir tercih olabilir; ırkçılıkla eşit tutulamaz. Bu konu hakkında konuştuğum için beni bir ırkçı ile aynı konuma getirmeleri ise beni rahatsız ediyor.

Hükümetimiz neden dürüstlüğe dayalı olmayan bir gündemi zorlamaya çalışıyor? Gerçekte eşcinsel bir çiftin çocuk sahibi olabilmesi için üçüncü bir şahsa ihtiyaç vardır. Neden bir toplum olarak bu durumun gerçekliğini görmezden geliyoruz? Benim var oluşum

sadece iki kadına dayanarak oluşmadı. Benim dünyaya getirilme seçimini üç kişi yaptı. Öyleyse neden bunu görmezden gelmeye çalışıyoruz? Benim görüşüme göre insan arzuları biyolojimizin önüne geçiyor. Artık Kanada’da doğum belgelerinde biyolojik ebeveynler yerine yasal ebeveynler yazdığını görüyoruz. Doğum belgesi bir çocuğun geçmişini gösteren, tarihi bir belge değil de bir amaç belgesine dönüşüyor. Ve bu belge sırf yetişkinler bu çocuğa bakacak kişinin onlar olduğunu gösteriyor; ama bu çocuğa ne gibi bir bilgi veriyor? Bu gerçekçi değil. Kimse bir amaç için doğum belgesi yazmaz, bu belge bilgi içindir, mirastır. Geçen hafta annem bana bir soru sordu, Milly, partnerim ve ben evlenebilseydik ve diğer herkesin sahip olduğu gibi sağlam bir ev ortamımız olsaydı senin için değişen ne olurdu? Bu soruyu ben de bir soru ile cevapladım. Sorum şuydu: **“Babasızlıktan kaynaklanan sorunlarımı psikologlar nasıl tedavi ederdi? Eğer babasızlık bir ayrımcılık biçimi olarak kabul edilseydi, hukuki yaptırım tehdidi altında herhangi bir doktor bu durumda beni nasıl tedavi ederdi?”** Bu sorunun karşılığı sadece sessizlikti. Evlenmeye heveslenmeden önce kimse bunu düşünmez. Obama’nın kalkıp, **“Artık herkesin evrilme zamanı”** demesi çok garip. En son kontrol ettiğimde evrim birkaç büyük adım atmış. Gerçekleşmesi on yıldan biraz daha uzun sürmüş ve aynı zamanda herkesi de beraberinde götürmüş. Evrim tek bir siyasi gündem tarafından yapılmış olan bir olay değil. Hatta bunlar LGBT’nin diğer tarafında olanları susturmaya çalışıyor. Bahsettiğim son derece azınlıkta olan bu kişiler bana göre cinsiyet anlayışının tamamen yok olmasını hedeflemektedirler. Ben cinsiyet eşitliği amacı göremiyorum; cinsiyetten tamamen kurtulmak için bir çaba görüyorum. Ta ki bu toplum benim gibi çocuklarla ilgili bir tartışma gerçekleştirilene kadar. Yani benim gibi, ebeveynlerinin kendileri hakkında hangi bilgilerin açıklanmasının uygun olup olmadığına karar vermelerini doğru bulmayan çocuklarla ilgili. Ta ki bu tartışma, babasız veya annesiz yetiştirilen herkesi kapsayana kadar ve tartışma benim durumumdaki çocukların öne çıktıkları için ayıplanmamaları gerektiği konusunu da içerene kadar. Bu tarz evlilik desteklenmemeli; çünkü evrim adım adım ilerlemektedir. Burada durup susturulmayacağım ve bazıları tarafından bana neyi hissetmemin doğru olduğunu söylemelerini kabul etmeyeceğim. Mesela bir baba istediğim için benim kötü bir kişi olduğumu iddia ettikleri gibi; veya belki de annelerimi yeterince sevmediğimi iddia ettikleri gibi. Sadece bir baba istediğim için. Hiçbir iddiayı desteklemiyorum.

Bu gece buraya geldiğiniz için teşekkür ederim. Bitirebilir miyim?

Alkışlar.